

Østeuropæisk Børnehjælp. Rumænien afdelingen

Transporten primo Maj 2002

Denne gang gennemførte vi transporten med lastbilen alene og mødtes med Arne, Henriette, Bjarne og Thorkild Menieke i Cluj Tirsdag d. 30. April om morgenen.

Som vanlig var Joseph klar med sin medvirken omkring toldbehandlingen, hvilket han ordnede alene og meget professionelt. Efter toldbehandlingen startede aflæsningen, der dog denne gang var lidt besværliggjort af en ny ikke færdig indkørselsrampe, som vi forsøgte at forbedre, men måtte opgive, mest på grund af hensyn til bilens ve og vel. Vi var færdige ved middagstid og turen fortsatte mod Hirlau, gennem det skønne rumænske landskab. Vejene er små i en stor lastvogn, hvilket dog kun er et problem når vi forsøger at slingre os forbi de store huller i vejbelægningen.

Lastbilen nåede Cotnari, vinbyen med den skønne hvidvin, 11 km syd for Hirlau kl. ca. 21, lavede aftensmad og gik til køjs.

Næste morgen var bilen i Hirlau kl. 08.15, hvor den mest vågne var bogholderen, der var i færd med at barbære sig. Han fandt en kop kaffe frem og vi hyggede os til kl. ca. 9, hvor vi startede processen omkring aflæsningen.

Arne, Bjarne og Thorkild ankom, vi fik bilen manøvreret ind i nærheden af trappen og aflæsningen startede. Som sædvanlig var det en fornøjelse at se hvor glade alle var for hvad vi bragte. Alle bad om sko og tøj og var særdeles arbejdsvillige, så en hurtig aflæsning var resultatet. Vi måtte sædvanligvis have frokost, selv om vi protesterede, men køkkenet var adviseret, så vi spiste frokost.

Planen var at nå Raducaneni som ligger ca. 35 km syd for Iasi, hvilket betød en transporttid gennem Iasi i alt ca. 120 km.

Midt på eftermiddagen nåede vi Raducaneni, hvor en glad borgmester med frue og håndlangere tog imod. En kort velkomst og aflæsningen startede. Også her gik det tjept. Vi nåede at stoppe ønsket om vor deltagelse i middagen og efter en snak, hvor megen ros til vor organisation fremførtes, fik vi "et par ordrer" med hjem.

Så gik turen til Iasi, hvor vi læssede af på Nicoline-skolen, den tekniske højskole, som vi har betjent med computere med mere. De er meget taknemlige for vore besøg og stiller gladelig parkeringsplads til rådighed for lastbilen.

Her afleverede vi også nogle ting til Club 21, samt til en privat permanent sengeliggende person, lidt til Nicolina og turen var i princippet afsluttet.

Naturligvis var der planlagt besøg hos andre af vore modtagere, hvorfor vi næste morgen startede vor besøgsrunde.

Et længe aftalt besøg i byen Plugari gav os mulighed for at besøge Kogalnicianu skolen samtidig.. Her målte vi et par døre op, i et forsøg på at skaffe brugte danske døre.

I Plugari, en velordnet landsby med en kvindelig borgmester som i øvrigt har besøgt Danmark.

Vi besøgte lægehuset, hvor et rent og efter forholdene velfungerende lægepar udfører deres gerning, dog mangler de udstyr og lægen beder så mindeligt om en Elektrokardiograf specielt fordi han oplever mange patienter med hjerteproblemer og har mindst halvanden times transport på yderst dårlige veje, for at nå et sygehus. Patienten skal ofte hentes i sit hjem, hvilket udsætter behandlingen yderligere. Jeg forstår ham, men ved ikke hvordan jeg finder dette udstyr !!

Ønske om møbler, senge mm finder vi ud af. Vi forlod en forventningsfuld læge og fortsatte hen i skolen. En ren og rimelig velholdt skole med ottende klasse som afgang til Highskolen, som findes i Hirlau eller i en anden landsby.

Man bad os om 3 computere til lærerne og gerne nogle skolemøbler etc. Men alt vil være velkomment her også. Vi tilbragte en dejlig eftermiddag ved en mindre sø i skyggen af store piletræer og med kvækkende frøer som det musikalske indlæg. En dejlig dag.

I Iasi forsøgte vi at finde det nyetablerede børnehjem, hvor børn fra Hirlau nu bor under betydelige bedre forhold end i Hirlau. Desværre fandt vi det ikke og da det var i Påsken, kunne vi ikke træffe nogen, som kunne lukke op.

Gruppen forlod Iasi og jeg tog fat i mine opgaver, da byen vågnede op efter Påskeferien.

Jeg besøgte Socola, hvor en snak med Andrea gav løsningen på sengeproblemet fra sidste år. Atter en af de situationer, hvor fordums styreform endnu ødelægger al initiativ. Den økonomiske administrator havde krævet at sengene skulle blive på Socola's hovedafdeling og den demente afdeling i Iasi's center måtte klare sig selv. Andrea, vor kontakt blev meget vred, men også bange og skønt hendes position som læge og med direkte kontakt til os, måske kunne give hende en smule anseelse, men nej, manden svarede hende kun, at han havde jo ikke fået noget ud af dette !!!!

Nå men vi kan nu selv besøge afdelingen og aftale med lederen hvad vi gør. Det gør vi ved næste besøg.

Børnefamilien i Iasi var lidt skuffede, og mangler stadig alt !! (vi havde ikke plads i bilen)

Familie Nostra mangler sko til drengene og madrasser til sengene

En tysk Paraply institution "Uniunea" Repar "Iasi mangler værktøj og udstyr, samt tøj

Vor færden i Iasi Amt er nu en kendt situation, som har adskilliges bevågenhed. Ved mine besøg på Prefecturet og Amtet, hvor vi taler om uddannelse / opkvalificering af skolesystemet, handicap trænings centret, hvor alt nu gennemføres i et samarbejde med Amtet. Jeg bliver bedt om at rapportere hvad vi laver, hvilket jeg gør i hovedtræk, men dog uden at fordybe mig for meget i hvad vi leverer (det kunne måske skade) men rapporterne bliver læst og vor organisation har været på Amtsborgmesterens bord og omtalt i positive vendinger, endog til pressen.

Desværre / måske heldigvis !! jeg ved næsten ikke, fordi alle vil nu tale med mig og alle vil gerne have os til at hjælpe og det er meget svært at klare alt dette for os. Derfor må vi nu vurdere hvad vi kan gøre og i hvilken udstrækning vi kan tåle at sige nej. Alle har store forventninger til os, ikke fordi jeg lover, men fordi vi måles på hvad vi gør og hvordan vi gør det !!

Dette næste emne bekymrer mig, især da jeg har fornemmelsen at vor ide fra Hirlau hvor vi foreslog at de selv kunne dyrke fødevarer til eget forbrug, er nu slået an. Man har ”opfundet” begrebet Micro-landbrug.

Amtet etablerer nu små institutioner i form af en mindre farm i en landsby, som ombygges til at kunne huse 10 – 25 børn, forældreløse, eller børn fjernet fra forældrene. De lever som en familie, går i den lokale skole, integrerer sig med beboerne i byen og hjælper til som børn nu gør på landet.

Min første reaktion var stærkt tvivlende og jeg gav udtryk for at hvis det kunne ses som et eventuelt misbrug af børns arbejdskraft, ville vi kæmpe imod dette system. Jeg ville se dette system i funktion først. Man var noget overrasket over min reaktion, men accepterede og forstod pludselig min reaktion, da vi uddybede synspunkter og især vore erfaringer, set med danske øjne.

Jeg fik herefter en af de endnu hurtigste transporter i en ny Daecheu personbil med privat-chauffør. Sammen med viceamtsborgmesteren, to landbrugsingeniører og socialchefen, samt en tolk, drønedede vi til et sted i udkanten af Amtet mod Suceava, langt ud på landet til en lille landsby Vasieni. Her mødte jeg mit livs overraskelse.

En meget pæn bygning, en have med blomsterbede og børnelegetøj, flisebelagte gange alt i miniformat, men virkelig anvendelig. Inde i huset var alt ryddelig og rent (ikke fordi vi kom, de ville ikke have kunnet nå at gøre rent) hjemmelavede træsenge, et rum til piger og et til drenge, et spiserum (man spiser i to grupper) nydeligt alt sammen. Udenfor havde man opført toiletter og bad.

Der var et dyrehold bestående af 3 køer, én hest, 3 søer og 3 sæt grise fra små, middel til store og flere undervejs.

Haven bag bygningerne var tilplantet med grøntsager til et års forbrug og i et hjemmelavet drivhus af plast og gamle jernrør, groede store tomatplanter, agurker, peber salat mm. Det var så dejligt endelig at se en person med sans for at anvende tingene, uden at stå med hænderne rakt frem og kun bede om hjælp. Jeg tilkendegav min store beundring for dette arrangement og så kom alle ønskerne.

Man er ved at bygge nye huse til dette system (tidligere brand) man har fået 10 ha god jord, med vandingsmuligheder og man ønsker nu et landbrugssæt som det højeste ønske.

Jeg forsøgte at tale om hesten som en børneven etc., men her kom økonomien og ikke mindst effektiviteten ind. For dette Microfarm-system kan faktisk uddanne børnene som landbrugere, med certifikat og endnu bedre. Deres hjemkommune har nu pligt til at give dem en starthjælp, når de som 18-20 årige ønsker at begynde som landmænd. Hjælpen er et areal jord, stort nok til at leve af. Det er nye tanker og derfor skal uddannelsen helst være så komplet som mulig.

Der er planlagt 6 centre, hvor de af dem som er indenfor ca. 30 km skal være fælles om dette udstyr.

Ca. 30 km syd for Iasi, retning Bucharest, fandt vi det næste center. Her er formålet et andet. Dette starter som et dagcenter, hvor den nærliggende landsbys børn kommer om morgenen, bliver bispist og går så i skole, kommer tilbage til centret, hvor de bliver aktiveret, vasket og lærer meget om det med hygiejne etc. Et godt initiativ, som jeg imidlertid ikke kunne finde alvor i, mest fordi jeg forudså at hver landsby have sådan et center og hvor er ideen om selv at opdrage sine egne børn så henne. Men så kom forklaringen. Dette center skal primært være en slags (højskole) for børn og unge, et weekend-ferie- opholdshjem hvor man lærer at klare sig selv, gennem arbejde med landbrug, træbearbejdning etc. Man ønsker faglige indslag / tilbud her

Man vil invitere storby børn til dette hus i kortere /længere perioder.

Viceborgmester Nicolaie D. Ivanciu og direktøren for børns beskyttelse Mr. Pintilie Penciu er meget opsatte på dette projekt, hvortil man har ca. 4 ha omkring huset, inklusive to søer, samt temmelig meget agerjord til rådighed.

Jeg spurgte hvad de forventede vi skulle gøre i denne situation, hvortil de slog ud med armene og sagde se selv og prøv at hjælpe os. Vi er lykkelige over dette sted og ser så mange muligheder her, så hjælp hvis du på nogen måde kan.

Jeg bad om en formålsbeskrivelse, hvilket de ikke havde, men jeg kunne få en ”ønskeliste”. Den glemte jeg i Iasi, men får den tilsendt.

Man ønsker sig alt i inventar, køkkenredskaber / udstyr, have redskaber, en robust græsklipper der kan køre på skrænter, et landbrugssæt, ko bindsler, drikkekar, malkemaskine mælke processor, toiletter badeudstyr, service, træ bearbejdningsmaskiner etc.

Amtet mener det virkelig alvorligt. De håber at vi vil gå ind i denne sag og bringe den nødvendige hjælp. De er sikre på vor formåen, så hvad gør vi ???

I Raducaneni hvor vi var inviteret til påskefest, startede dagen med fodbold, hvor Hirlau og Raducaneni holdene kæmpede om sejren. Desværre blev det uafgjort, men skægt var det. Radu holdet takker for trøjerne, men vi kan gøre meget mere for dem, specielt når man ser omklædningsforhold og de manglende bedefaciliteter.

Borgmester Nicolaie Botezatu er en meget afholdt person, både af sine bysbørn, men også i Amts regi hører man kun positiv omtale. Han gør virkelig noget for sit område.

Resten af opholdet gik med mødeaktivitet omkring skoleopdaterings processen vi startede i Januar.

Opgave opsummering

- Kogalniceanu skole. 2 udvendige døre
- Plugari, klinikudstyr, skoleudstyr, computere
- Børnefamilien i Iasi mangler møbler, senge, tøj etc.
- Familie Nostra, Iasi mangler sko 6 –18 år madrasser
- Microfarme, Landbrugssæt, køkkenudstyr, etc.
- Højskolen syd for Iasi mangler alt (liste kommer)

Desuden har vi vore andre ”faste ” modtagere, som ikke skal glemmes.

- Filantrop, Cluj
- Camin Hospital Center, Hirlau
- Kogalniceanu School
- Socola Hospital
- Handicap club 21
- Hospitalet I Iasi med operationsbord
- Landbrugsskolen Mihai Kogalniceanu, Miraslava, Iasi
- Nicolina School
- Hirlau køkkenet
- Moldova Training Center, Raducaneni

Tuesday, 21 May 2002